

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Alexandra Potter
GOING LA LA

Copyright © 2001 by Alexandra Potter
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-899-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Luda ljubav

ALEKSANDRA
POTER

Prevela Sanja Bošnjak

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Keli, moju voljenu stariju sestru,
koja ludo uživa u Los Anđelesu već 25 godina...*

Zahvalnost

Zahvaljujem se Izobel Ejkenhed i svima u *Hoderu* što su udahnuili novi život ovoj knjizi i dali joj čaroban novi omot! Veliko hvala, kao i uvek, mom predivnom agentu Stefani Kabot.

Takođe želim da se zahvalim i svojoj sestri Keli, mojim predivnim roditeljima, i svim predivnim prijateljima sa obeju strana Atlantika. Mašta se pretvorila u stvarnost, i nekoliko godina nakon što sam napisala ovu knjigu, preselila sam se u Los Anđeles i otpočela novi život. Hvala svima za sve divne trenutke, i nadajmo se da će ih biti još mnogo.

Spisateljičino pismo

Zaista sam uzbuđena zbog novog izdanja knjige *Ludo zaljubljena*. Napisala sam je pre više od deset godina, i tada nisam imala pojma da će se pokazati kao predskazanje za to kako će se i moj vlastiti život preokrenuti. Naime, da ću nekoliko godina kasnije poći Frenkinim stopama i slomljenog srca, sa koferom u ruci, pa uskočiti u avion za Los Anđeles...

Ali da se na trenutak vratimo unazad. Nazad u rane devedesete, kad sam prvi put dobila nadahnuće za ovu priču. U dvadeset prvoj, kad sam napustila studije i nisam znala šta želim da radim u životu, odlučila sam da posetim sestru koja živi u Los Anđelesu.

Od momenta kad je avion dotakao tlo losanđeleskog aerodroma, život mi se potpuno promenio. Umesto odlazaka na fakultetska predavanja, sada sam išla na zabave s filmskim zvezdama na Holivud Hillsu, gde sam upoznala gomilu otkačenih likova koji će mi kasnije pokrenuti maštu. A onda, ovde je i vreme bilo sjajno! Ne nazivaju Kaliforniju „sunčanom“ bez razloga. Zamenila sam vunene džempere bikinijima, a umesto tmurnog neba, sada su moj vidokrug krasile palme. Preko nedelje sam radila razne poslove, a vikendom bismo sestra i ja njenim *mustangom* iz 1966. odlazile na plažu i vozile rolere stazom koja se proteže uz okean. Tamo sam se najbolje zabavljala i još imam spomenare prepune uspomena.

Ali posle nekoliko meseci, želja da postanem spisateljica vratila me je u Britaniju, i konačno u London, gde sam nastavila da radim za razne ženske časopise, pre nego što sam konačno skupila hrabrost da napišem prvi roman, *Šta ima novo, mačkice*. Usledio je ugovor, a zatim je došao

Ludo zaljubljena. „Piši o onome što znaš“ savet je koji se često daje piscima, pa sam iskoristila svoje iskustvo iz predivnog razdoblja provedenog u Los Anđelesu, pisala o ljudima koje sam upoznala, o pustolovina ma koje sam doživela, i dok sam pisala nisam ni pomišljala da će se mašta pretvoriti u stvarnost...

A ipak desilo mi se, nekoliko godina nakon izdavanja, poletela sam ponovo u zemlju knjige *Ludo zaljubljena*. Ali ovoga puta se pokazalo da nije u pitanju samo poseta. Kao i Frenki, zaljubila sam se i, pre nego što sam se osvestila, zamenila sam život u Londonu za život na plaži Venecija.

Uglavnom se u raznim časopisima i novinama piše o zvezdama koje žive u Los Anđelesu, a ipak se u tom gradu anđela nalazi još mnogo zanimljivosti. Svakako je zabavno kad primetite najslavnije svetske glumce kako stoje u redu ispred *Starbaksa* ili pak u prodavnici. I tek da se zna, ti muškarci su najčešće sitni, a većina žena ne izgleda ni blizu kao na fotografijama. Ali život u Los Anđelesu znači da se stalno budiš pod nebom boje lavande. Na dvadeset sedam stepeni u januaru. Plivaš u okeanu i pešačiš po kanjonima. Imaš hrabrosti da živiš svoje snove. *Da budeš ono što želiš.*

I da, naravno, možda jeste ludo i otkačeno, a istina je, previše je plastične hirurgije (molim vas, prestanite da pućite usta i da izgledate kao da ste poljubile peglu!), ali jedno je sigurno, život u Los Anđelesu nije nikada dosadan!

Sada delim život između Los Anđelesa i Londona, i mislim da me te dve polovine čine spisateljicom kakva sam danas. Rođena sam i odrasla u Jorkširu i zato se moj klasičan prizemni britanski smisao za humor neminovno provlači kroz sve moje knjige. Ali vreme provedeno u Los Anđelesu, u zemlji u kojoj se ostvaruju snovi, dodaje taj poseban začim čarolije.

Na kraju krajeva, kao što kažem u knjizi *Ludo zaljubljena*:

„*Ko kaže da se to dešava samo u filmovima?*“

Prvo poglavlje

Jeste li ikada pili votku u devet sati nedeljom ujutru? Nije ni Frenki, ali upravo se spremala da to uradi. Ohrabрила se, duboko udahнула – jedan... dva... tri – iskapila sadržaj čaše, i stresla se kad joj je bistra tečnost progorela kiselu stazu do praznog stomaka. Imala je odvratан ukus. Obri-sala je gorke ostatke sa usana vlažnim papirnim podmetačem, i pozvala barmena, koji se beše udubio u opširni članak o slavnim ličnostima na naslovnoj stranici časopisa *News of the World*.

„Još jednu, molim. Možete li mi ovoga puta sipati duplu?“

Uz gundanje, Teri – kome je pločica s imenom bila zakačena naopачke na prljavom džepu tanke najlonske košulje – spustio je novine i mrzovoljno odmerio votku iz velike boce pričvršćene na zidu.

Frenki ga je posmatrala, osećajući jaku mučninu. Nije bila navikla na alkohol rano ujutru, osim naravno za Božić, kad je tradicionalna porodična proslava podrazumevala ležanje s mamurlukom na sofi i s čašom bristolskog šerija, gledanje televizije i pevušenje uz Džuli Endruz, koja skakuće gore-dole po austrijskim planinskim padinama, s gitarom i sedmoro dečurlije odevene od glave do pete u stare zavese, i cvrkuće *do, re, mi...* Ali danas nije 25. decembar i Frenki nije ništa slavila.

Naprotiv. Bila je sredina oktobra i ona se naslanjala na šank terminala 4 na aerodromu *Hitrou*, i svojski se trudila da utopi tugu u votki *smirnov*. Pre nedelju dana je bila van sebe od sreće, očekivala je unapređenje na poslu, prosidbu i dobru zabavu za svoj dvadeset deveti rođendan. A samo sedam dana kasnije je ostala bez posla, bez dečka i, naravno, bez zabave. I zato je, inače razumna i trezvena Frenki, sada snuždeno ispijala

duple votke i sažaljevala samu sebe. Za manje od nedelju dana, od svega što je imala nije joj ostalo ama baš ništa.

„Poslednji poziv za gospođicu Frančesku Pikls na let BA 279 za Los Anđeles.“

Ozbiljan nazalni glas odjekivao je razglasom, pucketao iz zvučnika u djutifri-šopovima, u kojima su se prodavali parfemi i ogromne *table-ronne*, iz preskupih kafića sa lošom kafom koju nazivaju kapučino, jer to lepše zvuči, i s tezgama sa suvenirima na kojima se prodaju marame od sumnjivog tartana i magneti za frižider u obliku britanskog parlamenta. Namrštila se. Pričinjava li joj se ili je upravo čula svoje ime? Napregla se da čuje ostatak obaveštenja, ali bilo je nemoguće. Čula je samo Klifa Ričarda koji se neprekidno vrteo na džuboksu. Slegla je ramenima i otpila gutljaj iz čaše. Mora da je pogrešno čula. Odsutno je bacila pogled na sat – devet i dvadeset. Na tren nije shvatila koliko je sati. Pogledala je ponovo. Ovoga puta jeste.

O, moj bože. Uprkos čistoj votki, usta su joj se odjednom osušila. *Devet i dvadeset!* Kad je pre, za ime sveta, vreme proletelo? Za manje od deset minuta avion treba da joj poleti i ako veoma brzo ne odvuče dupe do ulaza 14, jedino što će poleteti biće njen prtljag – *iz aviona.*

Žurno je spustila piće na šank, skliznula sa barske stolice, pri čemu su joj se srozale čarape. *Sranje*, opsovala je u sebi dok je posmatrala kako se rupa na novim najlonkama spušta sve do članka, i u tom času shvati da je u stvari malo pripita. Da bude iskrena, bila je više nego pripita – olešila se. Zaječala je. Zašto je uvek preskakala onu fazu ošamućenosti i blagog pijanstva i odmah postajala mrtva pijana?

Pokušala je da se otrezni tako što je nekoliko puta duboko udahnula. Votkom je želela da izbriše prošlonedeljni katastrofalni niz događaja, ali ne i ostatak nedelje. Duboko dišući, pala je na kolena i zagrebala po drečavo šarenom tepihu natopljenom pivom, sakupljajući razbacanu planinu svog ručnog prtljaga, koji gotovo da je poprimio razmere Mont Everesta. Kako to da se ručni prtljag toliko razmnožio? Krenula je s jednim komadom – kao što su je i uputili na prijavnom pultu – ali uprkos svim dobrim namerama, posle nekoliko sati tumaranja po terminalu 4, njen brižljivo spakovani, nabijeni ranac se udvostručio i izrodio dve natrpane torbe, koje su se opasno mučile pod težinom sjajnih časopisa, kutije čipsa, dva paketa *jafa* kekisa, vokmena, jastuka na naduvavanje i

parfema iz djutifri-šopa vrednog pedeset funti, koji je pazarila kreditnom karticom u očajničkom pokušaju da se oraspoloži. No, nije joj to pomoglo. Samo je značilo da sad može večno* da očajava.

Dok su joj se ručke plastičnih kesica oštro urezivale u prste, ustala je uz bolnu grimasu i zateturala se prema izlazu, silno se trudeći da joj ništa ne ispadne. Ali nije vredelo. Pre nego što je prešla nekoliko stotina metara, tanka ručka je pukla i sadržaj kese se prosuo po podu, a kutija čipsa je kao projektil poletela preko čekaonice i pala ispod plastičnih stolica. Nemoćno je zastenjala. Sve ovo je smešno. Ovom brzinom neće nikako na vreme uspeti da stigne do izlaza i uhvati avion.

Onda je krajičkom oka odjednom ugledala – odgovor na njene molitve – blistava srebrna kolica, ostavljena ispred *Nikerboksa*. Obuzelo ju je uzbuđenje, poletela je ka njima i, tehnikom dostojnom Medžika Džonsona, pobeđnički ubacila ranac u korpu. Konačno joj je nešto pošlo za rukom. Duboko je udahnula i spremila se da uživa u ogromnom uzdahu olakšanja, kad ju je prekinuo glas iza nje.

„Izvinite, to je moje.“

„Molim?“

Okrenula se. Ispred reklame za „popust od 50% na tange“ stajao je tip u izbledelim farmericama i kariranoj flanelskoj košulji. Dok joj je pogled išao nagore, zapazila je izguljene kožne čizme, pohabane leviske i košulju sa zavrnutim rukavima ispod kojih su se videle preplanule podlaktice i nekoliko hipi ispletanih narukvica. Srebrni lančić mu je svetlucao na vratu, a izlomljeni stari kaubojski šešir bacao senku preko lica. Izgledao je kao pohabanija verzija Marlboro Mena. Frenki je odjednom shvatila da nepristojno zuri u muškarca.

„To su moja kolica.“ Marlboro Men je progovorio dubokim teksaškim otezanjem, lenjo trljajući bradu, prekrivenu čekinjama starim jedno nedelju dana.

Pogledala je u kolica, a zatim ponovo u Amerikanca. Mrzela je svaku vrstu sukobljavanja i činilo joj se da se čitav život izvinjavala, bila kriva ili ne. Ali mešavina votke, prošlonedeljni trostruki maler i aerodromska razdražljivost na nju su čudno delovali. Možda je izgubila sve ostalo, ali ni slučajno neće izgubiti ova kolica. „Mislim da ste pogrešili“, uzvratila je

* Igra rečima. Parfem Kelvina Klajna zove se *Eternity* što prevedeno sa engleskog znači večnost. (Prim. prev.)

ljubazno ali odlučno. „Ovo su *moja kolica*.“ Govorila je polako, namerno naglašavajući reči i zaštitnički zaklanjajući kolica telom. Uz malo sreće, gospodin Kauboj će odjebati i naći svoja.

Ali nije. „Ne bih rekao.“ Odmahnuo je glavom i počeo da ređa prt-ljag na kolica – velike crne tronošce, izgrebane metalne kutije za kamere, ogromni ranac.

Gledala je u krajnjoj neverici. Pomislila je kako je ovaj baš drzak i naglo odlučila da ne dopusti da bude po njegovom, pa je nagomilala svoje stvari na kolica i zgrabila ručku. Isto je uradio i on.

„Hej, nemam vremena za ovo. Žurim na avion.“ Sklonio je pramen kose sa očiju i prodorno se zagledao u Frenki.

Ljutito ga je pogledala. *On žuri na avion!* A šta je s njom? Šta, dođavola, misli da ona radi ovde? Uživa u izletu? Odlučno je zaškripala zubima. „Izvinite, ali i ja žurim na avion, znate.“

Slegao je ramenima. „Pa, onda nas je dvoje.“ Pogurao je kolica preko čekaonice, a za njim je pošla i ona, nepokolebljivo odbijajući da pusti ručku.

„Prokletstvo, tako ste neotesani“, začuđeno je procedila dok je on prkosno gurao ka pokretnoj stazi, sa nagoveštajem podsmešljivog osmeha na uglovima usana. „Ovo su moja kolica.“ Učtivost je izgleda misaona imenica u Americi.

Razjaren, nije obraćao ni najmanju pažnju na nju.

„Zar niste čuli šta sam rekla?“

Bilo je nemoguće da nije, pošto joj je glas odjekivao hodnikom, ali rešio je da joj ne odgovara. Umesto toga, nastavio je da korača pokretnom stazom, dok je krupnim, snažnim rukama čvrsto stezao kolica. Bili su neobičan prizor – on hladan, smiren i pribran, s kaubojskim šeširom, ona pijana i razbarušena, s rupama na helankama, a oboje su se smrknuto držali za jedna kolica – i nijedno se nije smejalo. Umesto toga, bili su uhvaćeni u nemi dvoboj sve dok, odjednom, nisu stigli do kraja pokretne trake a Frenki se saplela dok su prelazili na tepih posle naglog zaustavljanja.

Pošto je pretpostavila da je shvatio kako je pogrešio, osetila se pobednički. Međutim, to je bilo kratkog daha.

„Pa, hvala na društvu“, otezao je zajedljivo. „Ovde silazim.“ Počeo je da skida svoje torbe – ostavljajući njene da padnu na pod, pri čemu su joj se rasule stvari koje je kupila u fri-šopu. „Vaša su.“ Široko joj se

Luda ljubav

osmehnuo i, nakrivivši šešir s podrugljivom ljubaznošću, prebacio je torbu preko širokih ramena i krenuo ka izlazu i grupi stjuardesa, koje su uočile svog kršnog putnika i nestrpljive, ljutite izraze zamenile zavodljivim osmesima.

Frenki je bila zaprepašćena. Izvozaio ju je – doslovno. Dok ga je gledala kako nestaje kroz prolaz u avion, odjednom je primetila broj izlaza prikazan digitalnim ciframa – 14. Stigla je do izlaza 14. Nezadovoljstvo joj se odmah povuklo pred olakšanjem što nije zakasnila na let – ali to nije dugo trajalo. Čim je predala kartu, sinulo joj je da je i kradljivac kolica očigledno u istom avionu. I verovatno na sedištu pored nje. No, brzo je odbacila tu misao. Niko – čak ni ona – ne može biti takav baksuz.

Dok je ulazila žurno u avion, dočekala ju je stjuardesa kamenog lica koja je delila bombone, i 747 pun mrzovoljnih putnika koji su gledali na svoje časovnike i optužujuće je odmeravali. Osmehnula se u znak izvinjenja i uz udaranje i zveketanje krenula kroz prolaz, mučeći se da joj torbe ne ispadnu iz ruku – i ne istrese se njihov sadržaj – dok je tražila broj svog sedišta. Krajičkom oka je videla poznati šešir kako se zlokobno pomalja ispred nje i kad se primakla ugledala je preko prolaza, pored prozora, prazno sedište. Srce joj je stalo. Nije čak morala ni da proveri kartu. Znala je da je njeno.

Pomirena sa sudbinom, ugurala je torbe u pregradak iznad glave, smestila se na sedište ekonomske klase i privezala pojas. Odlučno je zurila ispred sebe, ne želeći da gleda u njegovom pravcu, ali nakon nekoliko minuta radoznalost ju je savladala. Neprimetno je okrenula glavu, i krišom ga pogledala krajičkom oka. Žmurio je, naslanjajući bradu na ruku, a disao je polako i teško, kao da upravo tone u san. Pramenovi crne kose, gotovo izbeljeni od sunca, pobegli su mu ispod oboda šešira i blede linije su mu treperile oko očiju – posledica škiljenja na suncu. Primetila mu je trepavice, guste i crne na preplanuloj i malčice pegavoj koži, i mali izreckani ožiljak preko leve obrve. Činilo joj se da je u ranim tridesetim i, iako je mrzela da to prizna, bio je nekako zgodan, na neki bahat, neuglađen način.

Nije volela bahatost i neuglađenost. Volela je sveže obrijane i lepo obučene muškarce. Uštirkane okovratnike, lepo ispeglana odela i blagi

miris kolonjske vode. Kao što je bio Hju. Sklapajući oči, mogla je da ga zamisli u košulji *ralflore*, pravilno vezanoj kravati, sa kratkom svetlom kosom i uredno zalizanim šiškama. Predivni Hju. Njen Hju. Ugrizla se za usnu i pokušala da spreči suzu koja ju je peckala na trepavici i pretila da se spusti niz obraz.

Buka u kabini se odjednom pretvorila u piskavo zavijanje kad je osetila da avion kreće na svoje putovanje pistom. Istežući vrat, zurila je kroz mali prozor, i gledala kako aerodrom *Hitrou* promiče pored, rastapajući se u mutan sivi beton. Odjednom je osetila talas kad su motori zauralali ispod nje i silu potiska kad se avion oštro izvio, a točkovi se odvojili od zemlje.

Duboko je udahnula, i skljojkala se na sedište. Pa, to je to. Konačno joj se dešava. Mahala je zbogom Londonu i svom dotadašnjem životu. Preplavila ju je mešavina olakšanja, panike i promišljanja. Čini li pravu stvar? Nije znala. Znala je samo to da je juče bila potištena, ostavljena i nezaposlena, a danas je u avionu za Los Anđeles i leti ka bleštavim svetlima Holivuda. Prekasno je da se predomisli, a i znala je da onako obehrabrena nije mogla da ostane. Bilo bi joj previše bolno. Zažmurila je i obrisala suzu koja joj se spustila niz nos i, prvi put posle ko zna koliko vremena, nasmešila se. Da, donela je odluku i, sviđalo joj se to ili ne, sada nema povratka. *Frenki ide pravo u Holivud** ...

* Aluzija na *Frankie goes to Hollywood*, naziv čuvenog britanskog pop sastava popularnog sredinom osamdesetih godina XX veka. (Prim. prev.)

Drugo poglavlje

Sve je počelo pre manje od nedelju dana kad je otkrila račun iz *Tifanijeve* draguljarnice. Nije imala nameru da pretura po džepu svog dečka, ali kako je bio ponedeljak ujutru, a ona već kasnila i trebala joj sitnina za podzemnu, uradila je to. Nakon što je preturila sofu – jastuk po jastuk – poizvrtala rubove tepiha duž zidnih lajsni i ispraznila sve one male svećnjake i činijice na polici iznad kamina, gotovo je odustala. Tako očajna, izvukla je Hjuov sivi vuneni kaput iz ormara u hodniku.

Džep na grudima – ništa; unutrašnji džep – prazan omot *snikersa* i loto-tiket; bočni džep – funta i zgužvani račun. Taman se spremala da ga baci, kad ju je nešto zaustavilo. Osećaj u stomaku, šesto čulo, ženski predosećaj: šta god da je bilo, nešto ju je navelo da pažljivo razmota parče papira, stavi ga na radnu površinu u kuhinji i dlanom zagladi nabore. Tada je videla da je iz *Tifanija* i reč „nakit“ odštampanu ispod. Osetila je trzaj uzbuđenja, pokušala da vidi iznos, ali mastilo se zamrljalo. Nije se dala zbuniti, već ga je podigla ka prozoru i zaškiljila – izgledalo je kao dva i nekoliko nula. Misli su joj poletele od nule do dve hiljade za manje od sekunde. Dve hiljade funti!

Srce joj je ubacilo u petu brzinu da bi uhvatilo korak s maštom. Hju je kupio nakit kod *Tifanija* za dve hiljade funti. Ništa ne košta toliko, osim naravno... Nije mogla ni da pomisli na te reči, a kamoli da ih izgovori. Ali budući da joj se bližio rođendan, za nekoliko dana, a on se u poslednje vreme veoma čudno ponašao... Ipak, svakako ne bi, ne bi mogao... da li bi mogao? Gledala je u račun. Jeste! *Kupio je verenički prsten*. Eto, rekla

je. Kupio je verenički prsten kod *Tifanija* i spremao se da je zaprosi – i to baš na njen rođendan!

Osećala je kako joj noge drhte kao da će pokleknuti i izdati je, pa se srušila na kuhinjsku kantu od nerđajućeg čelika, i dalje stežući račun. Stomak joj je izvodio gimnastiku i činilo joj se da će se zasmijati i zaplakati u isto vreme. Tako se iznenadila. Kakvo predivno iznenađenje. Pogledala je levu ruku, i radoznavo promeškoljila domalim prstom. Gospođa Hamilton, gospođa Hjua Hamiltona. Ushićeno se smeškala i pomislila na Hjua. Imala je i drugih momaka, ali nikada se pre nije ovako osećala. Nikad je muškarac nije naveo da se od dvadesetosmogodišnje zaposlene devojke, s privatnim penzionim planom, s članskom kartom za teretanu i klupskom kartom *Butsa*, pretvori u budalastu, ludu, glupu tinejdžerku svaki put kad bi je pogledao. Nikada pre nije provodila dragocene vikende tako što je čistila mrlje od trave iz pantalona za golf ili drhtala ispod kišobrana na pljusku dok ga je gledala kako igra ragbi, a mogla je biti ušuškana na sofi sa šoljom čaja uz stari crnobeli film. Ali sada jeste. I uživala je u tome. Bila je zaljubljena.

Upoznali su se pre gotovo dve godine. Bilo je to nedelju dana pred Božić i nju i njenu cimerku Ritu je upravo cicija od gazde, gospodin Figins, grubo obavestio da im je ugovor za najam skućenog stana iznad Tonijevog solarijuma u Vestburn Grouvu istekao i tražio je da se isele do Nove godine. Odabrao je najgori mogući trenutak. Rita – recepcionerka/prodavačica/povremeni frizerski model i sada glumica u povelju – učestvovala je u pantomimi u Sautendu na moru („Možeš da se smeješ, ali uloga pozadine krave Dejzi je samo početak“, durila se na Frenki, koja je, čim je čula vest, dobila napad histeričnog smeha i skoro se udavila vegetarijanskom kobasicom. „Svaka glumica mora negde da počne. Pogledaj samo Anu Fril – igrala je lezbijku!“) i tako je Frenki morala da rešava njihovu domaću krizu.

I zato se jedno popodne išunjala iz kancelarije u pola pet i probijala se kroz horde kao poludelih božićnih kupaca, koji su kuljali iz stanica podzemne železnice gladni drangulija, božićnih kompilacija diskova i svetlucah majičica za kancelarijske zabave. Sa samo šest preostalih dana, Ulica Kensington haj postala je oblast u koju se ne ide – jedan

pogrešan potez i mogao bi u oko da te ubode smotuljak „tri po ceni dva“ metalik papira za uvijanje – i prodavnice, koje su inače savršeno bezbedne, postale su potencijalno opasne. U *Marksu i Spenseru*, prazne police u odeljenju sa hranom izazivale su preteći bes među kupcima koji su tako očajnički želeli da se dočepaju čokoladnih pralina i drvenih poklon-kutija sa starim portom i zrelim stiltonom, * dok je u *WH Smitu* izbila gadna tuča zbog poslednjeg paketa dobrotvornih božićnih čestitki.

Pošto je uz ljubazno „izvinite“ slabo napredovala, zauzela je ragbi-stav – uvučena glava, izbačeni laktovi – i slepo se uputila ka plavo-beloj prugastoj nadstrešnici nekretnina *Binkvorts*. Kad je stigla, s mukom je odgurnula teška staklena vrata i zapahnula ju je toplina centralnog grejanja. Olabavila je mekani šal od mohera, zahvalno zabatrgala unutra, pa se, u punjenoj zimskoj jakni, rumenih obraza i vlažnih očiju strovalila na sjajnu kožnu fotelju u odeljenju za prodaju i iznajmljivanje.

„Treba li vam pomoć?“

Podigla je pogled sa sjajnog časopisa o nekretninama, koji je dokono prelistavala, i ugledala nežne zelene oči veoma zgodnog muškarca što je sedeo iza radnog stola preko puta nje. Podigao je obrve i nasmešio joj se, oslonjen na naslon stolice, i žustro je provukao prste kroz plavu kosu. Prilično se iznenadila. Očekivala je da će videti prosečnog prodavca nekretnina: bivšeg učenika državne škole u ranim tridesetim, krivonogog i gojaznog, u ružnom prugastom odelu i s prstenom na malom prstu, sa stalno crvenim licem od pretesnog okovratnika zarivenog u sve veći podvaljak. Ali čovek za stolom nije bio ni nalik takvom. Vitak, samouveren i seksi, ovaj prodavac nekretnina je bio veoma zgodan primerak muške vrste.

S iznenadnim osećajem stida, smesta je skinula otrcanu čupavu kapu, koja je imala krilca što mogu da se spuste na uši. U takvim kapama modeli iz *Voga* uvek izgledaju zavodljivo sa sjajnim usnama, nalik na ruske špijunke, ali sve ostale koje nemaju jagodice Kejt Mos izgledaju kao bucmaste petogodišnjakinje u krznoj dečjoj kapici. Frenki je spadala u ovu drugu kategoriju.

„Hm, da, želim da iznajmim dvosoban stan“, odgovorila je, igrajući se kosom, koja joj je bila zalepljena za čelo s krajnje neprivlačnim razdeljkom sa strane.

* Vrsta sira. (Prim. prev.)

Gospodin Zgodni se ispravio na stolici, nemarno olabavio kravatu i otkopčao gornje dugme okovratnika. „Dakle, jeste li zainteresovani za nešto posebno?“

Da, za tebe, pomislila je, dok je posmatrala kako mu Adamova jabučica zavodljivo poskakuje na bledej sveže obrijanoj koži vrata, i zažalila što nije jedna od onih samouverenih, jezičavih žena kao što je Rita, koje se nimalo ne bi ustručavale da ga muvaju. „Hm, pa ne baš“, nelagodno je promumlala. Među drugaricama je umela da priča do besvesti – dođavola, čak je bila i članica debatnog društva na studijama (mada je otišla samo jednom kad je otkrila da su članovi samo tipovi u somotnim sakoima sa zakrpama na laktovima koji su blebetali neke besmislice) – ali kad se neočekivano našla licem u lice sa najzgodnijim tipom koga je videla ove godine, pretvorila se u nekoga sa rečitošću Dejvida Bekama.

Gospodin Zgodni je i dalje zurio u nju, i čekao.

Pokušala je ponovo. „Ali spremna sam sve da razmotrim. Znaite, imam manje od dve nedelje da pronađem novi stan.“

„Zašto, šta se dešava za dve nedelje?“ Sa zabrinuto nabranim čelom, izgledao je još zgodniji.

Ugrizla se za usnu. Bilo joj je sve teže da se usredsredi na rešavanje stambenog pitanja, umesto na prodavca nekretnina. „Gazda nas izbacuje.“

„Nas?“ Uzeo je penkalo *mon blan* sa stola i zavrteo ga među prstima kao propeler.

„Moju cimerku Ritu i mene. Srećom, ona je zbrinuta na nekoliko meseci jer je na turneji sa pantomimičarima.“

„Glumica je?“

„Moglo bi se reći...“ Osmeh joj je zaigrao na licu dok se trudila da se ne nasmeje na pomisao kako Rita skakuće po pozornici u crno-belom kostimu frizijskog konja.

Uzvratio joj je osmeh, naslonio bradu na laktove i nagnuo se preko stola ka njoj. „Nadam se da shvatate da bi, uz činjenicu da je Božić tako blizu, pronalaženje stana za iznajmljivanje moglo da potraje malo duže od dve nedelje...“

Prekinula ga je. „Ne može. Moram nešto da pronađem.“ Pomislila je na gazdu Figinsa, sa prstima prljavim od nikotina i odvratnom navikom